

Vraag

het aan

Veerle

Renée
Olsthoorn

SPORT
SCHOOL
SERIE
DEEL 1

Vraag het aan Veerle

Renée Olsthoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Sportschoolserie:

Vraag het aan Veerle

Niemand zoals Zoë

Plankgas, Sabine

Happy in de Hofstad-serie:

De Franse slag

Josefiens Zevende Hemel

Een serenade voor Gina

Zoete zomerdromen

Een melodie voor Melody

Renée Olsthoorn

Vraag het aan Veerle

Sportschoolserie – deel 1

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541274
ISBN e-book 9789020541281
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp b'IJ Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.bedofroses2017.wordpress.com

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Say, boy, let's not talk too much
Grab on my waist and put that body on me
Come on now, follow my lead
Come, come on now, follow my lead

Ed Sheeran - *Shape of You* (2017)

Hoofdstuk 1

‘Hé, hi, zombies! Zijn jullie er allemaal al?’ Met de deur in huis vallend begroet Veerle Valentijn haar vriendinnen, die op deze zachte zomeravond al aan de voor hen gereserveerde tafel in de tuin van restaurant Marrakesh zitten. Het is een bont gezelschap van Hagenezen en Hagenaars en haar besties van sportschool Fit ‘n Flashy.

‘Wat een lekkere luidruchtige entree, Veerle, ook goedenavond,’ zegt Aicha lachend. Aicha is eigenaresse van Marrakesh, het gezellige Marokkaanse restaurant in de binnenstad van Den Haag. Het is de plek waar de zumbavriendinnen, ofwel de zombies, zoals ze zichzelf noemen, regelmatig bij elkaar komen. Aicha geeft Veerle een knuffel. ‘Ga lekker zitten. Vanavond ga ik jullie extra verwennen, want we hebben vanochtend weer extreem ons best gedaan op zumba, toch?’

‘Yes! *Forever zombies!*’ Veerle draait met haar heupen en schudt met gespreide armen haar borsten alsof ze daarmee Aicha’s woorden wil onderstrepen. ‘Wat een lekkere sfeer hangt hier toch, Aicha,’ zegt Veerle om zich heen kijkend. ‘*Would you know we’re riding, on the Marrakesh Express!*’ begint ze spontaan te zingen.

‘Het is niet Márrakesh maar Marrákesh, schat,’ zegt Aicha haar hoofdschuddend, waarbij haar prachtige krullende zwarte haardos op de beweging meedeint. ‘Maar verder mooi gezongen, hoor.’ Ze werpt de anderen een veelbetekenende blik toe. ‘Grappig dat je dat nummer kent.’

‘Mijn ouders zijn grote Crosby, Stills & Nash-fans. Dus hun

songs zijn me met de paplepel ingegoten,' antwoordt Veerle lachend.

Ze ziet dat diverse klanten ietwat verstoord van hun maaltijd naar haar opkijken. 'Kan het iets rustiger?' vraagt er een.

'Oeps, sorry hoor!' roept ze. Veerle wil haar tong uitsteken, maar houdt zich in. Ze wil Aicha niet in verlegenheid brengen. Er is echter niets wat haar goede humeur kan bederven.

Haar vriendinnen proesten het uit, en dat is wat haar betreft ook het belangrijkste. Haar schatten van vriendinnen. Met haar drieëntwintig jaar is zij de jongste van het zumbaclubje van negen. Ze gaat tussen Maria en Carmen in zitten. 'Jammer dat we niet compleet zijn,' zegt ze teleurgesteld. 'Waarom zijn Zoë en Sabine er niet?'

'Sabine heeft dienst en Zoë kon geen oppas voor Philomena organiseren, ze laat die prepuber van haar 's avonds liever nog niet alleen,' antwoordt Carmen. 'Heel jammer, maar ooit krijgen we iedereen bij elkaar,' besluit ze optimistisch.

'Tot nu toe is het nog niet gelukt. We hebben het allemaal ook zo idioot druk. Gelukkig hebben we de appgroep,' zegt Abina. 'Dan kunnen we in ieder geval dagelijks contact met de hele zumbagang hebben.'

Prompt begint Veerle '*mafiosa, mafiosa*' te zingen, een van de Franse rapsongs waarop ze in de zumbales een tof dansje doet. De rest valt in met het refrein, *beng, beng, beng, beng*, en sommigen staan uit hun stoel op en dansen de opwindende dans uit de videoclip bijna feilloos na. Ze proesten het opnieuw uit.

'Nou, de sfeer zit er al goed in,' zegt Maria lachend, met haar zestig jaar de oudste zumbie van het gezelschap.

'Zo, Veerle, wat ben jij in een topbui,' merkt Peggy droog op. Daar waar de andere meiden zeer losse lachspieren hebben, blijft Peggy altijd vrij ernstig. 'Heb je ons soms iets leuks te vertellen? En wat heb je met je haar gedaan?'

'Yes! Mijn dag kan niet meer stuk,' antwoordt Veerle enthousi-

ast. ‘Ik heb twee banen! En ik heb mijn eerste salaris, dat ik nog moet verdienen, voor een deel bij de kapper besteed. Ik vond dat ik mezelf een cadeautje mocht geven.’ Ze haalt een hand door haar haren. ‘Al dat haar werd gewoon te zwaar, ik kreeg er hoofdpijn van. En nu kan ik het ook makkelijker los dragen.’

Veerle heeft haar dikke, golvende, donkerblonde haardos die tot ver over de rug hing laten kortwieken tot even over de schouders. ‘Ik ben als receptioniste aangenomen bij Fit ’n Flashy!’ Ze kijkt naar Milou, haar zumbavriendin en nu ook collega. ‘Wat lief dat je niets hebt gezegd, Blondie.’

Sinds Maria haar ooit zo noemde, gaat Milou in hun groepje als Blondie door het leven. Niet alleen omdat ze hartstikke blond is, van nature, maar ook omdat ze minstens zo mooi is als Debbie Harry in haar goede jaren.

‘Het kostte me moeite, maar natuurlijk wilde ik jou de lol om het te vertellen niet ontnemen,’ zegt Milou glimlachend. ‘Ben hartstikke blij dat je mijn collega wordt.’

‘Kijk haar shinen dan,’ zegt Maria. ‘Supergaaf voor je. Je bent er wel wat te hoogopgeleid voor, maar ik denk dat ik voor ons allemaal spreek als ik zeg dat wij er in ieder geval hartstikke blij mee zijn.’

‘Veerle komt er uiteindelijk heus wel. De banen in de psychologie liggen nu eenmaal niet voor het oprapen,’ merkt Peggy op. ‘Ik denk wel dat je in de sportschool veel inspiratie kunt opdoen.’

‘Ja, dat denk ik ook,’ zegt Carmen. ‘Wat je allemaal niet voor ontboezemingen hoort in de kleedkamer. Niet normaal. Wie weet kun je er je voordeel mee doen, Veerle. Zie het als een opstapje.’

‘Inderdaad, je kunt altijd beter vanuit een baan verder solliciteren,’ zegt Abina. ‘Dat heb ik zelf ondervonden toen ik van de modeacademie kwam.’

Dankbaar kijkt Veerle van de een naar de ander. ‘Dank jullie wel,’ zegt ze. ‘Maar dat is nog niet alles. Ik zei eerder dat ik twee banen heb, ik ga namelijk niet meer alleen zumbales némen maar

ook...’ Ze kijkt ze ieder afzonderlijk aan, met een glimlach van oor tot oor. ‘... zumba géven!’

‘Wow, wat een leuk nieuws allemaal,’ zegt Abina. ‘Je bent hartstikke goed, dus ik snap dat ze je graag willen hebben.’

Ondertussen is Aicha bij hen komen staan om de bestelling op te nemen. ‘Wat hoor ik voor geweldig nieuws, Veerle? Een baan bij Fit ’n Flashy. Wat super voor je.’

‘Dank je, habibti. Ik moet er wel een certificaat voor gaan halen. Maar voorlopig mag ik ook zonder diploma lesgeven. Het mag dan alleen geen zumba heten, dus noemen we het “latin dance”. Maakt voor jullie niks uit, toch?’

‘Tuurlijk niet,’ roepen ze in koor.

‘Wanneer gaat het in?’ vraagt Carmen.

‘Volgende week maandag. Ik sta al op de Fit ’n Flashy-app, dus je kunt mijn lessen al boeken.’

‘Dit goede nieuws moet natuurlijk gevierd worden,’ zegt Aicha. ‘Ik trakteer jullie op een cocktail.’

In Aicha’s restaurant worden geen alcoholische dranken geserveerd, maar voor de vriendinnen is dat geen enkel probleem. De heerlijke gerechten maken sowieso alles goed en haar alcoholvrije cocktails zijn zo lekker, dat de alcohol niet wordt gemist. Niet dat ze nee zeggen tegen een wijntje of een gin-tonic, zeker niet! Maar daarvoor zijn er genoeg andere gelegenheden.

‘Wat dachten jullie van een mojito à la Aicha?’ vraagt ze.

‘Lekkerrrr,’ antwoordt Veerle, en de anderen knikken beamend. ‘Heerlijk dorstlessend. Past perfect bij een zomerse avond als deze!’

‘Snap dat je dorst hebt, Veer,’ zegt Maria lachend. ‘Na al dat zingen van je.’

‘En vergeet haar dansen niet!’ vult Peggy aan. ‘Of ze nu zit of staat, ze moet en zal bewegen.’

Daarop strekt Veerle haar armen boven haar hoofd en beweegt lachend haar torso alsof ze in de fitnesszaal staat.

‘Oké,’ zegt Aicha. ‘Hebben jullie je keuze al gemaakt? Zo niet, dan kan ik als voorgerecht mijn mama’s harira aanbevelen, de lekkerste soep die er bestaat. Dan de specialiteit van de dag, Marokkaans gekruide kip uit de tajine met sinaasappel. En voor onze vegetariër heb ik een heerlijke groentetajine,’ zegt ze met een blik op Carmen.

Als ze zich even later op de heerlijke gerechten storten, raken de meiden niet uitgepraat over Veerles nieuwe baan. Genietend overziet ze het tafereel. Ze is dol op haar zumbavriendinnen. De zombies nemen elkaar zoals ze zijn en laten elkaar altijd in hun waarde. Zo anders dan thuis, verzucht ze inwendig. Het is morgen zondag en dan gaat ze zoals iedere zondagochtend op de koffie bij haar ouders. Een gewoonte waarmee ze zou willen breken, maar ja, het zijn en blijven haar ouders. Ze houdt van ze, ook al vertrekt ze na die bezoeken altijd ietwat depri. Oké, even niet aan denken, nu gewoon genieten, houdt ze zichzelf voor.

‘We zijn echt zo blij voor je,’ zegt Carmen. ‘Je hebt je suf gesolliciteerd. Het was de hoogste tijd voor een bingo.’

Veerle heeft zich inderdaad suf gesolliciteerd. Bij gebrek aan banen in haar vakgebied heeft ze op de raarste vacatures gereageerd, variërend van nachtwaker bij een bouwput voor een aannemersbedrijf en klusjesvrouw bij een chic appartementsgebouw tot en met masseuse bij een massagesalon. De laatstgenoemde sollicitatie had overigens weer eens bewezen hoe onschuldig ze in feite is. Toegegeven, de naam van de salon, Happy End, had bij haar een belletje moeten doen rinkelen, maar ja, doordat ze zo hevig op zoek was naar een baan, welke dan ook, was haar beoordelingsvermogen een beetje vertroebeld, zeg maar.

‘Heb ik jullie eigenlijk al eens verteld van mijn sollicitatie bij een massagesalon?’ vraagt Veerle grinnikend.

‘Niet dat ik weet, zegt Abina. ‘Klinkt spannend.’

De anderen schudden hun hoofd.

‘Kun jij dan masseren?’ vraagt Peggy verrast.

‘Ja hoor, Joey vindt het altijd heerlijk als ik hem masseer. Dus ik dacht, waarom niet? Afijn, ik belde naar aanleiding van de vacature en kreeg een vrouw met een zwoele stem aan de lijn. Ze nodigde me meteen uit voor een gesprek. Toen ik op de afgesproken dag op het adres aankwam, bleek het, heel raar, een soort doorzonwoning te zijn. Ergens in Mariahoeve. Het viel me meteen op dat de luxaflex potdicht was. Ik werd binnengelaten door een vrouw die van top tot teen in zwart latex gekleed was. Ze had een soort Dolly Parton-pruik op en laarzen aan tot over de knie met punten waarvoor een wapenvergunning verplicht gesteld zou moeten worden.’ Veerle proest het uit bij de herinnering. ‘Het zweepje en masker ontbraken er nog maar net aan. Duidelijk een “strengere meesteres”, als jullie begrijpen wat ik bedoel.’

De meiden kijken haar met open mond aan, begrijpen precies wat ze bedoelt en liggen vervolgens in een deuk.

‘Oké, ik ga naar binnen. Ik wist natuurlijk al zo’n beetje wat me te wachten stond, maar ik vond het onbeleefd om meteen rechtsomkeert te maken, en eerlijk gezegd was ik best wel nieuwsgierig.’

‘Ga verder, ga verder,’ zegt Carmen, bij wie de tranen van het lachen nu al over de wangen rollen.

‘Via een met bloedrood fluweel beklede hal ging die vrouw me voor naar een zijkamertje waar een zwaar getatoeëerde man met een enorme bierbuik achter een bureau zat. Zelfs zijn glimmende kale hoofd was getatoeëerd!’

‘Neeee!’ roepen ze allemaal.

Nu houden haar vriendinnen grosso modo best van een tattoo of piercing hier en daar, maar over het algemeen blijft de omvang ervan binnen de perken. Veerle wilde ook ooit een tattoo, maar toen ze de moed eindelijk had opgevat om zo’n shop in te gaan, nam de van top tot teen getatoeëerde eigenaar net smakkend een hap van zijn hamburger, terwijl de vleessappen tussen zijn vingers en langs zijn mondhoeken liepen. Die aanblik was voor Veerle

genoeg om rechtsomkeert te maken. Ze was voorgoed genezen.

‘Nou, ik moest wel even met mijn ogen knipperen, want dat kantoortje was hel verlicht met tl, terwijl ik net uit de zacht verlichte zwoele bloedroodfluwelen hal was gekomen. Jezus, wat een contrast!’ Ze schudt giechelend haar hoofd bij de herinnering. ‘Ik had moeite mijn lachen te houden. Zeker toen hij me in plat Haags uitlegde wat de bedoeling was.’ Veerle geeft een staaltje Haags weg. ‘Het ging een beetje van: “Je snapt wel wat de bedoeling is, je moet zo’n kerel een happy end *bezorrage*.”’ Ze schiet in de lach. ‘Natuurlijk begreep ik wat hij bedoelde, maar ik wilde nog wel wat meer horen. Vervolgens zei hij: “Als ie meer dan *handwerruk* wil, betaalt ie dubbel tarief.”’

‘Heb je nog gevraagd wat het schoof?’ vraagt Abina proestend.

‘Het betaalde vast goed, maar zover is het niet gekomen, want hij zei even later: “Je bent een lekker wijffie, ik wil wel effe bekijken wat je in huis *hep*. *Klee* je maar ùit.” Toen vond ik het de hoogste tijd om op te stappen. Ja da-hag! Ik heb hem een klamme hand gegeven en gezegd dat het toch niet precies het werk was waarnaar ik op zoek was. Daarna ben ik het huis ontvlucht.’

‘Dat moet jou weer overkomen, Veer!’ zegt Maria lachend. ‘Gelukkig heb je nu een betere plek gevonden.’

De rest van de avond wordt er heerlijk gegeten, gelachen, gekletst en, niet te vergeten, geproost op Veerles succes.

Hoofdstuk 2

‘Jij ziet mij voorlopig niet meer!’ Met een harde klap trekt Veerle de voordeur van haar ouderlijk huis achter zich dicht. Met tranen in haar ogen en hyperventilerend van de stress gaat ze even op de vensterbank van het raam naast de voordeur zitten.

Waarom eindigt bijna elk bezoekje aan haar ouders in geruzie met haar vader? Met haar moeder heeft ze praktisch nooit van die botsingen. Zij toont juist veel begrip voor alles wat ze onderneemt, ook al is ze het er niet altijd mee eens. Ze herinnert zich een gesprek met haar moeder toen ze een klein meisje was. Ze glimlacht door haar tranen heen. Als antwoord op een vraag over beroepen had haar moeder geantwoord: ‘Wat je ook wilt worden, je hebt mijn steun.’

‘En als ik nou vuilnismans wil worden?’

‘Vuilnismansvrouw, in jouw geval,’ had ze lachend gezegd. ‘Ook dan. Ik zou het wel een beetje jammer vinden, want ik weet dat je meer in je mars hebt. Maar als daar je hart ligt, en niemand zal ontkennen dat het een heel belangrijk beroep is, dan moet je ervoor gaan.’

De schat!

Maar dan haar vader. Altijd en eeuwig commentaar! Het. Is. Nooit. Goed.

Veerle weet dat hij het niet kwaad bedoelt, dat hij op zijn manier het beste met haar voor heeft, maar hij kan van die kwetsende dingen zeggen. Bovendien vindt ze haar vader een snob. Als CEO van een groot accountantskantoor zijn voor hem status, opleiding en een goed inkomen essentieel. Maar status en een goed inkomen kunnen haar niet boeien.

Na haar vwo ging ze psychologie studeren aan de Universiteit van Amsterdam. Aanvankelijk niet uit roeping, ze wist gewoon niet zo goed wat ze wilde, maar gaandeweg raakte ze enorm geboeid door de menselijke geest.

Toen de euforie en het feesten na het behalen van haar master psychologie, specialisatie arbeids- en organisatiepsychologie, geluwd was, wilde het met het solliciteren helaas niet erg vlotten. Dus besloot ze alles aan te pakken wat ze kon krijgen. En vandaag had ze haar ouders verteld dat ze een baan had. Helaas niet een die de goedkeuring van haar vader kon wegdragen...

Eerder die ochtend

Uitzinnig blaffend van vreugde om Veerle te zien springt Bob, de acht jaar oude boxer van haar ouders, kwispelstaartend tegen haar op om zijn knuffel op te eisen, nadat haar moeder voor haar heeft opengedaan. 'Ja, je bent braaf, je bent braaf, maar ga nu weg met je kwijlbek,' zegt Veerle lachend en ze veegt Bobs kwijl uit haar gezicht.

'Veerle, meisje, wat fijn dat je er bent!' Haar altijd uitbundige moeder geeft haar een stevige knuffel in de hal van het fraaie herenhuis aan de Statenlaan. 'Kom verder, kom verder, papa zit in de woonkamer de krant te lezen. Laten we daar gezellig gaan zitten.'

Wat heeft ze toch een knappe mama. Nu ze haar niet meer dagelijks ziet, valt het Veerle des te meer op als ze weer tegenover haar moeder staat. Ondanks haar vijftig jaar heeft Sylvia Valentijn nog steeds zo'n heerlijk jeugdige uitstraling, en dat zonder cosmetische ingrepen en met een minimum aan make-up. Haar donkere pretogen onder een hippe kortgeknipte grijzende bob hebben dat dan ook helemaal niet nodig. Logisch dat haar leerlingen – ze is docent Frans – met haar weglopen.

'Ik vind het veel gezelliger in de keuken, mama,' zegt Veerle. Ze

ziet ertegenop geconfronteerd te worden met haar vader, wetende dat hij geen goed woord zal overhebben voor de baan die ze zojuist heeft aangenomen.

‘En papa dan? Laten we hem alleen? Natuurlijk niet. Kom mee naar de woonkamer.’

‘Goed dan.’

Als ze met Bob in haar kielzog de woonkamer binnenkomt, loopt ze op haar vader af, die de krant zit te lezen in zijn vaste fauteuil. Veerle schudt glimlachend haar hoofd; het zal ook eens niet. Zij, haar moeder en broers gaan nooit in die fauteuil zitten, ze kijken wel uit. En als een onnozele bezoeker het wel waagt, kan Herman die persoon bij wijze van spreken de deur uit kijken.

Pas als Veerle voor hem staat, legt hij zijn krant neer en deponeert hij zijn pijp in de asbak. Wat een contrast toch met haar moeder. Stijf, formeel, zelfs in zijn vrije tijd correct gekleed, een keurig onderhouden tandenborstelsnorretje en zilvergrijze haren die de kapper om de twee weken op de gewenste lengte trimt en vakkundig over zijn kalende kruintje drapeert.

Tegenpolen trekken elkaar aan, kennelijk, want haar ouders hebben een goed huwelijk, daarvan is ze absoluut overtuigd. Een soort van *odd couple* maar in feite een droomrelatie, mijmert ze. Misschien wel omdat ze elkaar in hun waarde laten. Deed hij dat ook maar bij haar.

‘Dag, papa, hoe gaat het?’

‘Goed, kind. Met jou?’

Ze geeft hem met ingehouden adem een kusje op zijn wang. Ze heeft een hekel aan de geur van pijptabak om hem heen. ‘Goed, papa, heel goed zelfs.’ Ze besluit met de deur in huis te vallen. ‘Ik heb een baan.’

‘Wat heerlijk voor je, kindje,’ zegt haar moeder. ‘Waar? Nee, nog niet vertellen, wacht even, ik ga eerst de koffie halen, die is klaar.’

‘Het zal mij benieuwen,’ mompelt haar vader.

Daar gaan we weer, denkt Veerle inwendig zuchtend. Zó be-
moedigend.

Even later komt haar moeder met koffie en gebak de kamer
in. Bob is naast Veerle gaan liggen en ze streelt gedachteloos zijn
gladde vacht. Haar moeder zal sowieso blij voor haar zijn, dus
vertelt ze waar ze gaat werken en wat ze precies bij Fit 'n Flashy
gaat doen.

‘Tja, wat zal ik zeggen? Beter iets dan niets, veronderstel ik,’ zegt
haar vader. ‘Heb nooit goed begrepen wat mensen überhaupt in
een sportschool zien,’ besluit hij sarcastisch.

‘Sorry, papa, maar ik geniet ervan en voel me er op mijn plaats.
En wat heb je nou liever? Dat ik werk of dat ik van een uitkering
leef?’ zegt ze fel.

‘Wroeffff,’ zegt Bob ietwat jankend alsof hij schrikt van haar
stemverheffing.

‘Ik noem dat geen werk. Zeker niet in het licht van jouw oplei-
ding.’ Haar vader trekt minachtend zijn mondhoeken naar beneden
en pakt zijn krant weer op.

‘Verdorie, Herman, ik geef Veerle helemaal gelijk,’ zegt haar
moeder. ‘Ze heeft werk, zelfs werk dat ze leuk vindt, dus wat wil
je nog meer? Kan zij het helpen dat je de grachten op het moment
met psychologen kunt dempen? Die tijden zullen heus wel weer
veranderen. Voorlopig kan ze lekker aan de slag.’

‘Oké, oké. Jullie je zin, maar ik blijf erbij dat het onder haar
niveau is. Punt.’

Veerle slaakt vermoeid een zucht. Alsof ze dat zelf niet weet.

Zwijgend drinken ze hun koffie en eten hun gebakje. Ondertus-
sen zit ze zich vreselijk op te fokken. Ze houdt van haar vader, echt,
maar ze trekt zijn negatieve houding naar haar toe slecht. Waarom
neemt hij haar niet gewoon zoals ze is? Waarom is hij niet gewoon
blij voor haar, zoals haar moeder?

Als ze haar koffie op heeft, staat ze uit haar stoel op. ‘Ik moet

gaan.’ Ze geeft haar vader en moeder een kus.

‘Nu al?’ vraagt haar moeder teleurgesteld.

‘Die lapzwans van een vriend wacht zeker op je,’ zegt haar vader. ‘Ik hoop dat je wel verder solliciteert, Veerle. Je ziet dit toch niet als een eindstation, hè? Om over een heel leven met die onbenul nog maar te zwijgen,’ besluit hij mompelend.

De maat is vol. ‘Nee, pap, ik ben nog te jong om überhaupt aan eindstations te denken, dat lijkt me meer iets voor jou. En ja, die onbenul van een vriend wacht op me. Nou, doe!’ Ze grist haar tas van de tafel, pakt haar jas en met tranen in haar ogen vlucht ze haar ouderlijk huis uit.

Buiten hoort ze dat haar moeder haar vader terechtwijst. ‘Waarom is het zo moeilijk voor je om iets aardigs te zeggen?’

‘Hoezo? Moet ik dan liegen? De waarheid moet gezegd.’

Ja hoor, pap, de waarheid moet gezegd. Ze rolt met haar ogen.

Als Veerle het slot van haar fiets heeft gehaald, gaat de voordeur open. Het is haar moeder. ‘Sorry, lieverd. Kun je echt niet nog even blijven?’

‘Jij hoeft geen sorry voor papa te zeggen, mama. Ik ben gewoon even helemaal klaar met hem. Nooit, echt nooit krijg ik een aardige opmerking van hem. Nooit is hij trots op me.’ Opnieuw wellen er tranen in haar ogen op. ‘Hij houdt alleen van Beau en Benjamin. Zij beantwoorden precies aan zijn ideeën van hoe een maatschappelijke ladder bestegen moet worden. Bah.’ Gefrustreerd vouwt Veerle haar armen voor haar borst. ‘Ik ben het sandwichkind. Vlees noch vis.’

‘Nou ja, kindje toch! Zeg niet van die rare dingen. Hoe kom je daar nou bij?’

‘Hoe kom ik daar nou bij?’ zegt ze bijna schreeuwend. ‘Het is toch zo klaar als een klontje? Ik ben niks bijzonders. Beau als eerste kind is natuurlijk perfect, een natuurwet,’ zegt ze met ietwat bevende stem. ‘En Benjamin als jongste blijft het schattige troetel-

kindje. En ik? Als middelste neem ik geen bijzondere plaats in, en dat laat vooral papa mij goed weten.' Boos vouwt ze haar armen voor haar borst.

'Nee, lieverd, zo is het niet, maar ik snap dat je boos bent. Hij bedoelt het echt niet zo. Hij was apetrots toen je je bul haalde. Hij vindt gewoon dat je een baan verdient die bij jouw opleiding past.'

'Apetrots, apetrots... Hij had veel liever gezien dat ik medicijnen was gaan studeren of, zoals Beau en Benjamin, rechten. Heeft hij psychologie geen pseudowetenschap genoemd? Ja toch? Nou dan?' Ze laat moedeloos haar schouders hangen. 'Begreep hij op zijn minst maar dat banen op mijn vakgebied niet voor het oprapen liggen.'

'Tja, je kent zijn motto: wie wil die kan. Natuurlijk gaat dat niet altijd op. Trek het je niet te veel aan. Hij houdt van je, echt. Wat dacht je dan, zijn enige dochter!' Ze geeft haar een knuffel.

'Hm. Dan laat hij dat wel op een heel vreemde manier merken,' verzucht Veerle. 'Ik moet nu echt gaan, vandaag ga ik in de tuin werken. Die moet nodig opgeruimd worden.'

Ze woont met haar vriend Joey in een hofjeswoning in het centrum van Den Haag en verzorgt met veel plezier de gemeenschappelijke tuin, want tuinieren is een van haar hobby's. En evenals Zumba een heerlijke uitlaatklep. Niets zo ontspannend als wroeten met je handen in de aarde, vindt ze.

'Goed, kindje. Ik hoop je volgende week zondag weer te zien. Heel veel succes op je werk.'

'Dank je, mama.' Veerle geeft haar moeder een kusje op iedere wang en stapt daarna iets minder verdrietig op haar fiets.

Goede voornemens, goede raad en een héél erg foute ex

De 23-jarige Veerle bezoekt al jaren trouw haar sportschool als er een vacature vrijkomt. Ze solliciteert en wordt prompt aangenomen als baliemedewerker én zumba-instructrice. Nice, nu kan ze sporten én geld verdienen! Met haar zonnige, empathische karakter wordt Veerle al snel een soort vertrouwenspersoon voor de sportschoolbezoekers. Maar haar eigen leven heeft ze niet zo best op orde... Haar uitzuigerige ex blijft haar achtervolgen en ondertussen heeft Veerle haar oog laten vallen op een onbereikbare man. Hoe goed je advies aan anderen ook is, je eigen leven beoordelen is een stuk lastiger, dat blijkt wel weer.

'Je wordt meteen meegesleept in het verhaal'
- JESSY, HEAD IN THE BOOKS,
OVER DE HAPPY IN DE HOFSTAD-SERIE

Deze sprankelende feelgoodroman van **Renée Olsthoorn** is het eerste deel in de Sport-schooltrilogie, waarin een groep vriendinnen uit Den Haag wordt gevolgd die allemaal aan zumba doen. *Van Vraag het aan Veerle* krijg je zin om zelf ook uit je luie stoel te komen, al is het ook héél verleidelijk om nog even lekker te blijven zitten en verder te lezen...

NUR 340

9 789020 541274